

Mlhavé kopce nad rybníky

Již několik let se s manželkou potloukáme po okolí Strakonice. Vyrážíme z nedaleké Radomyšle a počítáme ptačí dravce. Tři termíny: listopad, leden a březen. Tři různé cesty časem, stejnou, a přece jinou krajinou.

Někdy k té ptačí vycházce přibereme veřejnost. Uzpůsobíme ji na čas pro lidi přijatelný. I s ohledem na to, že budeme muset jít trasu v ten pravý termín znovu. Tak to bylo i 12. listopadu tohoto roku. A skutečný termín? Ten byl 17. listopadu.

Tak co s tím? Na státní svátek jsme se vydali na zahradu ležící při naší mapovací trase s představou, že dále budeme pokračovat a sčítat ptačí dravce.

Racek bělohlavý

Jenže ejhle. 17. listopadu slunečno nebylo. Ba, místo ranní mlhy se pomalu snášel k zemi drobný, lepivý deštěk. Ten se blíže k poledni změnil v déšť vytrvalý. Zdálo by se, že vycházka a počítání ptačích dravců v tento den nemá cenu. Taková koanová otázka.

Ale pro jistotu jsme si vyšli nejdříve aspoň na procházku k Řepickým rybníkům. Už nedaleko Droužetic se z koruny stromů zvedla jedna káně lesní a pomalým, plavným letem zalétla na pole pod Tisovníkem. Za chvíli, jako hnědá perlička na šňůrce, putovala další. A když jsme se přiblížili k Pílskému rybníku,

zvedla se z aleje u přejezdu nedaleko Pravdova mlýna třetí.

Zalétla nedaleko hejna vran obecných, které rejdivy v mokré louce nad tratí a hledaly něco k sezobnutí. Hlasitě se přitom projevovaly. Asi bylo jídla dost.

K tomu bylo zamícháno do tyglíku pozorování několik drozdů kvíchal, hejno upovídaných stehlíků obecných a strnadů obecných. Ptačí rozruch nešel pozornosti citlivých volavek. A tak k výčtu přibyla jedna volavka popelavá a pak volavka bílá. Odkudsi z hladiny Pílského rybníka se zvedli dva rackové chechtaví. A stále ještě nebyl konec. Proti siluětě lesa se objevili velcí rackové. Bylo jich 14. A technika odhalila, že se jedná o racky bělohlavé.

Cestou k Hornímu Řepickému rybníku jsme vyrušili další káni lesní. V pořadí čtvrtou. Ta se vydala také na pole pod Tisovníkem, a tak se v ornici nakopečkovoaly čtyři siluety dravců. Jak snadné počítat.

Naše zvlhlost již začala nabírat na síle a bylo na čase se vrátit do relativního sucha do Strakonice. Cestou do Droužetic jsme se mohli kochat opuštěnou, tiše šumějící krajinou. Dívat se na mokré stromy, opuštěná torza kmenů, lesknoucí se v lidmi nechtěné vlhkosti, ale životně potřebné. Barevné kopce se svými příběhy. A také s krátkou vzpomínkou na knihy Země zamyšlené od Ladislava Stehlíka. Mnoho toho prochází krajinou, aniž bychom si toho všimli. Nebo jsme to jen zapomněli.

Sleziník routička

Starý taras zahradní zdi nabídl pohled na oživé rostlinky kapradě samce a trsíky sleziníku routičky. Fotoaparát se choval jako přítel do deště a snímal tu krásu zmáčenou vodou. A k tomu do kapsy pár hrubých, kožitých hrušek ze starého stromu z nedaleké Radomyšle.

A potom, co je to štěstí...

